

За ЕУ потребно је више од пуне жеље

Милан Вучковић*

догађаја био је компликовани процес добијања сертификата о усаглашености и признавању страних атеста за производе који се увозе из ЕУ. Процедура је истовремено дуга, скупа и непотребна. Тиме се бројне компаније онемогућавају да нормално раде, планирају свој развој, али и извозе. Последње две године ништа се не дешава

по питању ових нагомиланих проблема па је многим компанијама овакав бирократизован процес поприлично закочио рад, а због непотребно високих трошкова многе су принуђене да почну и са отпуштањима радника. Овај догађај показао је да и поред тога што постоји конкретна уредба, која

треба да омогући признавање страних исправа, за многе производе се на решења чека и до 18 месеци. Комисија, коју је формирало Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре не издаје решења о признавању страних сертификата још од јула 2013. Уједно, не постоји закон, уредба, технички пропис о грађевинским производима као и уредба о условима за употребу ЕН норми и сертификата за производне системе, као и коришћење ЦЕ знака. Произвођачи у Србији принуђени су да домаћим институцијама плаћају скупу сертификацију, али наши сертификати не важе у земљама ЕУ, па извозници морају додатно да ту услугу плаћају за тржиште ЕУ. Извоз многих производа у ЕУ био би

знатно олакшан када би имали ЕН сертификате и ЦЕ знак.

Стотине објеката, којима је потребна сагласност противпожарне полиције за уграђене системе сертификоване у иностранству, не могу да добију употребну дозволу. Тиме знатан део грађевинске индустрије и читавог ланца добављача, који за њу раде, стоји. Уместо да се у нове зграде уграђују квалитетни производи, нико се не пита шта се користи. Да је свако радио свој посао данас не бисмо имали проблем са тзв. „смрдљивим зградама“. На скупу је речено да је за решавање овог проблема још прошле године у јануару покренута иницијатива кроз заједничку радну групу, коју су са једне стране чиниле компаније, а са друге представни-

ци министарства. Али тај предмет од тада скупља прашину у некој фиоци. Да све буде тужније, из Министарства грађевине нико није дошао на овај скуп. Они су, ваљда, имали нека „преча посла“. Шта је то за државне службенике из поменутог министарства било важније да нису хтели да чују оно чиме приоритетно треба да се баве у њиховим свакодневним пословним активностима? Јер да су дошли чули би најрепрезентативније представнике реалне привреде, који уосталом и њих саме издржавају и нуде конкретне предлоге за решавање проблема. Уз такву бирократију, која тренутно влада државном администрацијом, само најбоље жеље неће нас одвести у ЕУ. Европски закони и уредбе треба, ваљда, да се пишу у сарадњи са онима који ће их примењивати.

*Консултант у делегацији немачке привреде у Србији

ФОТО: Д. ТЕВЕЊИЋ